

Arrest

nr. 262 250 van 14 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 14 april 2021 huidig, derde, verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 mei 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 31 mei 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Saqawa, gelegen in het district Khogyani in de provincie Nangarhar. Uw vader is Pashtoun, uw moeder Tadzjiek. U hangt het soennitische geloof aan.

Op 26 september 2018 diende u in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. Uw verklaringen luiden toen als volgt: "Uw vader is vermist geraakt toen u heel jong was. Hierna hertrouwde uw moeder met uw oom langs vaderskant. Wanneer u vier of vijf jaar oud was, werd u door de Afghaanse overheid naar Tadzjikistan gestuurd waar u negen jaar heeft verbleven en gestudeerd. Vervolgens keerde u terug naar Afghanistan waar u één of anderhalf jaar heeft verbleven. Daarna ging u samen met uw moeder en uw stiefvader naar Pakistan waar u drie à vier maanden verbleef. Omdat u niet goed werd behandeld door uw stiefvader, besloot u alleen naar de Iraanse hoofdstad te gaan. U was toen 16 of 17 jaar. U woonde en werkte gedurende negen jaar illegaal in Iran. Hierna ging u naar Turkije en in 2005 kwam u in Griekenland aan. Na vier jaar illegaal in Griekenland te hebben verbleven en gewerkt, diende u er op 23 februari 2009 een verzoek om internationale bescherming in onder de naam "Hayatullah Amery". Dit verzoek werd geweigerd op 1 april 2009. Tegen deze beslissing ging u in beroep op 4 mei 2009. Uw beroep werd aanvaard en op 27 januari 2016 werd aan u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. U kreeg die dag ook een verblijfsvergunning die geldig was tot 26 januari 2019. In september 2018 verliet u Griekenland en reisde u met uw Grieks reisdocument naar België waar u op 26 september 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. U heeft Griekenland verlaten omdat u werkloos was en omdat uw Grieks reisdocument bijna was verlopen en u er geen nieuw kon aanvragen. Ook verliet u Griekenland omdat het er niet veilig is voor immigranten. Zo werd u één keer door zigeuners bedreigd met een schroevendraaier waarna ze uw geld stalen. Ook haalt u aan dat u in Griekenland hartproblemen had en dat u er niet werd behandeld. U legt volgende documenten neer: een Grieks reisdocument geldig van 2 oktober 2016 tot 1 oktober 2018 ; een Griekse verblijfsvergunning geldig van 27 januari 2016 tot 26 januari 2019 ; een kopie van een Griekse kaart die verzoekers om internationale bescherming krijgen ; een Grieks document betreffende de initiële weigering van uw verzoek om internationale bescherming dd. 01.04.2009 ; een Grieks document in verband met werk ; een kopie van een Grieks certificaat ; een bundel Griekse medische documenten en een bundel Belgische medische documenten."

Op 30 april 2019 besloot het CGVS dat uw verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk was omdat aan u op 27 januari 2016 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland en omdat u geen elementen aanbracht waaruit kon blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. Tegen deze beslissing diende u beroep in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verwierp dit beroep op 13 november 2019. U diende geen cassatieberoep in.

Zonder België te hebben verlaten, diende u op 9 januari 2020 uw tweede verzoek om internationale bescherming in België in. U volhardde in uw eerder verklaard relaas en stelde dat u nieuwe documenten had waarin stond dat u Griekenland moest verlaten maar dat de rugzak waarin deze documenten staken, is gestolen. Deze documenten had u reeds in uw bezit tijdens de procedure van uw eerste verzoek doch u wilde ze toen niet laten zien. U wilde deze documenten enkel tonen aan het CGVS indien u een negatieve beslissing zou krijgen en wou hiermee aantonen dat u reeds een negatieve beslissing heeft gekregen in Griekenland. Tevens verklaarde u dat u mentale problemen heeft en een psycholoog nodig heeft. U heeft in België een aanvraag voor medische regularisatie (9ter) ingediend. U haalde aan dat de autoriteiten in Griekenland u geen hulp of steun aanboden om werk te vinden en dat er geen legaal werk is. In geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan haalde u aan dat u dat u er al heel lang niet meer bent geweest.

Op 23 juli 2020 werd door het CGVS een beslissing tot niet ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. De RvV verwierp dit beroep op 6 april 2021 in arrest nr. 252230. U diende geen cassatieberoep in.

Zonder België te hebben verlaten, diende u op 14 april 2021 uw derde en huidige verzoek om internationale bescherming in. U herhaalt dat u nooit legaal heeft kunnen werken in Griekenland, u er geen verblijfplaats noch hulp kreeg. U kreeg er geen financiële hulp en u moest er voor uzelf zorgen. U kwam naar België omdat het leven daar te moeilijk werd. U legt geen documenten neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Immers, uw verklaringen over uw mentale problemen (vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, vraag 1; verklaring volgend verzoek, vraag 12), zijn louter blote beweringen die u niet heeft gestaafd aan de hand van enig concreet gegeven. U stelt bovendien wel in staat was om uw interview bij DVZ af te leggen (vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, vraag 1).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard moet worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u in het kader van uw huidige verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat in het kader van uw eerste verzoek door het CGVS werd besloten tot de niet-ontvankelijkheid ervan omdat u op 27 januari 2016 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland en omdat u geen elementen aanbracht waaruit kon blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. Tegen deze beslissing diende u beroep in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verwierp dit beroep. U diende geen cassatieberoep in. In het kader van uw tweede verzoek werd door het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek genomen op 23 juli 2020 omdat u geen elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. De RvV verwierp dit beroep op 6 april 2021 in arrest nr. 252230. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U herhaalt dat u in Griekenland geen verblijfplaats had, geen hulp kreeg, niet legaal kon werken en u voor uzelf moest zorgen. U bent er vertrokken omdat er veel problemen waren en het leven er heel moeilijk was (verklaring volgend verzoek, vraag 16 en 19). Al deze elementen heeft u reeds in uw vorige verzoeken aangehaald. U beperkt zich aldus louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt aangaande de situatie van andere Afghanen in België, dient te worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites dient te worden behandeld (verklaring volgend verzoek, vraag 23).

U stelde tevens te willen praten over uw problemen in Afghanistan en u hekelt dat u hier nog niet de tijd

voor heeft gekregen (verklaring volgend verzoek, vraag 16, 19 en 20). Aangezien u over een internationale beschermingsstatus in Griekenland beschikt, is deze kritiek niet dienstig.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggedrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (Handvest), de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de artikelen 57/6 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een stuk 3 toe dat hij benoemt als "<https://easo.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2020/nangarhar>".

2.2. Voorafgaande opmerkingen

2.2.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die of dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in

artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op het vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.2.2. Daarnaast benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken,

een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.6. Verzoeker betoogt het oneens te zijn met de redenen waarom zijn verzoek om internationale bescherming eerder werd geweigerd en hij stelt dat hij daarom bijkomende verklaringen heeft afgelegd. Naar zijn mening heeft hij geen andere mogelijkheden om de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te overtuigen dat zijn vluchtmotieven wel degelijk oprecht zijn en moet de mogelijkheid bestaan dat een eerdere vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen en documenten die hij overmaakt.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing wel degelijk op pertinente wijze op: *“In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u in het kader van uw huidige verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet.”* en stelt hij eveneens op pertinente wijze: *“In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat in het kader van uw eerste verzoek door het CGVS werd besloten tot de niet-ontvankelijkheid ervan omdat u op 27 januari 2016 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland en omdat u geen elementen aanbracht waaruit kon blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. Tegen deze beslissing diende u beroep in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verwierp dit beroep. U diende geen cassatieberoep in. In het kader van uw tweede verzoek werd door het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek genomen op 23 juli 2020 omdat u geen elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. De RvV verwierp dit beroep op 6 april 2021 in arrest nr. 252230. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.”*

Vooreerst dient te worden aangestipt dat verzoeker onderhavig beroep niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling in de beslissingen in het kader van vorige verzoeken om internationale bescherming die definitief zijn geworden. Gelet op de arresten van de Raad waarbij de door verzoeker ingediende beroepen hiertegen werden verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd. In de mate dat verzoeker hierover louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen hiervan, wijzigt dit hier niets aan en zijn deze evenmin van aard afbreuk te kunnen doen aan de gedane vaststellingen. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen de eerdere beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meer open.

De Raad benadrukt hierbij, en waar verzoeker voorhoudt dat louter naar eerder genomen beslissingen zou zijn verwezen, tevens dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij *“de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”*, m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen stelt echter vast dat in onderhavig geval er geen dergelijk element voorhanden is in verzoekers dossier. Er blijkt verder uit de motieven eveneens dat bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met de door verzoeker aangebrachte elementen in het kader van onderhavig verzoek. De commissaris-generaal oordeelt echter op goede gronden: *“Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U herhaalt dat u in Griekenland geen verblijfplaats had, geen hulp kreeg, niet legaal kon werken en u voor uzelf moest zorgen. U bent er vertrokken omdat er veel problemen waren en het leven er heel moeilijk was (verklaring volgend verzoek, vraag 16 en 19). Al deze elementen heeft u reeds in uw vorige verzoeken aangehaald. U beperkt zich aldus louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet.*

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt aangaande de situatie van andere Afghanen in België, dient te worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites dient te worden behandeld (verklaring volgend verzoek, vraag 23).

U stelde tevens te willen praten over uw problemen in Afghanistan en u hekelt dat u hier nog niet de tijd voor heeft gekregen (verklaring volgend verzoek, vraag 16, 19 en 20). Aangezien u over een internationale beschermingsstatus in Griekenland beschikt, is deze kritiek niet dienstig.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, wel degelijk een afdoende, onbevooroordeeld en zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoeker bijgebrachte elementen, doch dat deze niet werden aanvaard. Verzoeker gaat hieraan voorbij. Door algemene kritiek en zijn ongenoegen te uiten, kan verzoeker geen afbreuk doen aan voorgaande concrete vaststellingen.

2.7. Verzoeker zet uiteen dat hij in Griekenland een verblijfsvergunning kreeg toegekend geldig tot 26 januari 2019 en hij betoogt dat geen onderzoek werd gevoerd of het werkelijk vaststaat dat hij actueel nog steeds internationale bescherming, met bijhorend verblijfsrecht, geniet in Griekenland. Naar zijn mening werd onvoldoende onderzoek verricht door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terwijl verzoeker verhinderd wordt om enig contact op te nemen met de Griekse autoriteiten. Hij erkent in zijn betoog dat hij internationale bescherming kreeg toegekend door de Griekse autoriteiten, doch Griekenland verliet in september 2018 en niet meer terugkeerde, zo stelt hij. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij sindsdien geen officieel verblijf meer heeft in Griekenland en niet meer in contact stond met de Griekse overheid. Hij voert vervolgens een theoretisch betoog aangaande de mogelijkheid dat de vluchtelingenstatus door de Griekse autoriteiten kan worden ingetrokken of beëindigd. Verzoeker meent dat de nodige informatie dient te worden opgevraagd bij de Griekse autoriteiten over het actueel karakter van de internationale bescherming die hij heeft verkregen in Griekenland en het hieraan gekoppelde verblijfsrecht.

De Raad beklemtoont dat verzoeker niet betwist dat hem in Griekenland internationale bescherming werd toegekend. Het weze benadrukt dat uit het vigerende EU-acquis, meer bepaald de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en dat deze slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status conform voormelde richtlijn, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

De Raad merkt in dit verband verder op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen berust, eens hieraan voldaan is, zoals *in casu*, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). Verzoeker laat na dergelijk bewijs te leveren. Hij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij in Griekenland actueel niet meer over de internationale beschermingsstatus zou beschikken.

De Raad benadrukt verder dat er onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Verzoeker lijkt dit uit het

oog te verliezen. Het komt te dezen aan verzoeker toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Griekenland geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het bekomen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoeker laat na dergelijke bewijzen te leveren. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren en er zijn (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen. Ook waar verzoeker stelt “*slechts*” de subsidiaire bescherming te hebben verkregen, een stuk bij zijn verzoekschrift voegt dat hij benoemt als: “<https://easo.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2020/nangarhar>” en met zijn betoog aanstuurt op het feit dat mogelijks in de toekomst een verbeterde veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst een invloed kan hebben op zijn verkregen beschermingsstatus, dient te worden benadrukt dat thans de situatie van belang is zoals die vandaag de dag geldt, waarbij vaststaat dat verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland. Uit niets blijkt en niets wijst erop dat zijn beschermingsstatus inmiddels reeds werd ingetrokken of dat hier concrete indicaties voor zijn.

Verzoeker betoogt verder dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland en dat hij bij een terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen het beschermingsstatuut in Griekenland naar zijn mening niet effectief maakt. Hij stelt zijn huidig verzoek te baseren op de erbarmelijke levensomstandigheden voor personen met een beschermingsstatuut in Griekenland en hij wijst in het bijzonder op het gebrek aan huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Griekenland in zijn specifieke situatie na het bekomen van het beschermingsstatuut. Verder verwijst hij naar zijn kwetsbaar profiel dat hij invult met het complete gebrek aan enig netwerk in Griekenland en de mentale problemen waarmee hij te kampen heeft. Hij haalt tevens aan dat hij de Griekse taal niet spreekt en opgegroeid is in een compleet andere cultuur (buiten Griekenland), hetgeen naar zijn mening zijn afhankelijkheid nog groter maakt terwijl de noodzakelijke ondersteuning in Griekenland (manifest) afwezig is. Nog naar zijn mening maakt de combinatie van deze elementen zijn situatie bijzonder kwetsbaar, kan hij niet zelf voorzien in de uitbouw van een menswaardig bestaan en ontbeert hij de nodige ondersteuning vanuit de nationale overheid en geldt er omwille van zijn profiel en de algemene situatie in Griekenland voor hem een ernstig risico dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Verzoeker betoogt verder dat een onvolledig en onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd.

De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer), de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Verzoeker dient zelf *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het op algemene wijze bekritisieren van het gevoerde onderzoek of de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de algemene verwijzingen naar onder meer het gebrek aan huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand of hierop verder borduren, zijn niet van aard afbreuk te kunnen doen aan of een ander licht te kunnen werpen op hetgeen werd vastgesteld in de bestreden beslissing. Verzoeker maakt door zijn algemeen betoog hetgeen hij als een verwijzing naar zijn “*specifieke situatie*” benoemt, niet *in concreto* aannemelijk dat hij in Griekenland de aan zijn beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden. Bovendien stelt de Raad vast dat, waar verzoeker in zijn verzoekschrift algemene beweringen opwerpt waaronder dat hij de noodzakelijke basisbehoeften ontbeert en vervolgens de mogelijkheden om een inkomen te verwerven, verzoeker ter terechtzitting verklaart 13 jaar in Griekenland te hebben gewerkt (in het zwart). Voormelde algemene beweringen van verzoeker in zijn verzoekschrift zijn dan ook weinig ernstig. Kortom, het komt aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland werd verleend, te weerleggen, waar hij echter, net zoals dit eerder in het kader van zijn vorig verzoek werd vastgesteld en des te meer gelet op zijn verklaring ter terechtzitting, in gebreke blijft. Het algemeen en herhalend verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de *in casu* pertinente motieven van de bestreden beslissing die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier te ontkrachten.

2.8. Waar verzoeker verwijst naar (de afwezigheid van) het persoonlijk onderhoud, wijst de Raad er nog op dat uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van verzoekers verklaringen, en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.11. Waar verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest opwerpt, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.12. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1,

tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS